

Frank Sidler

Het Vogeljaar (jaargang 61, nr. 1, 2013) "Weidevogels" begint in Nederland langzamerhand een beladen woord te worden. Ernst Oosterveld gaat in een goed gedocumenteerd artikel na wat negen jaar later de effecten zijn geweest van het mozaiek- en predatiebeheer in het Zuidelijk Westerkwartier ten zuiden van het Van Starckenborgkanaal. Een boeiend verhaal dat eindigt met interessante conclusies en discussie. Alles onder de titel "Mozaiek- en predatiebeheer voor weidevogels in het Eendrachtsgedebied 1996-2009: heeft het gewerkt?".

Enige jaren geleden sprak ik in het gemeentehuis van Soest, tijdens de pauze in de lezing van Marjos Moermans over zwaluwen, met Wim Smeets. Hij hield een geweldig enthousiast verhaal over de oeverzwaluwwand langs de Rengerswetering in Bunschoten. In zijn artikel "Bunschoter Wand werd Vebowand Bunschoten" las ik nu het vervolg op zijn verhaal. Een verhaal over enthousiasme, verval, recessie en opnieuw enthousiasme ondersteunt het gezegde: samen sterk.

De Strandloper (45^e jaargang, nr. 1, maart 2013) "Verslag AWD Broedvogeltelling 2012" is niet echt een uitdagende titel. Nieuwsgierig als ik ben toch maar ter hand genomen. En al luidt de conclusie dat er wat betreft de broedvogels weinig veranderd is in de zuidelijke Amsterdamse Waterleidingduinen kun je in de laatste regels van het artikel dat Jan Jacobs publiceert in deze uitgave, enthousiast worden van de toename van de gekraagde roodstaart van 8 naar 29 territoria in vijf jaar tijd.

Gekraagde roodstaart - Hans van Zummeren

De Steltkluut (lente 2013) Heerlijk als iemand de zaken voor je op een rijtje zet. Het bestuur van Natuurbeschermingsvereniging "de Steltkluut" heeft dat voor ons

gedaan in het artikel "Natuurherstel Westerschelde gaat langzaam van start". Een historisch overzicht, heldere tekst, de huidige stand van zaken en een overzichtelijke literatuurlijst.

Anser (jaargang 51, nr. 1, maart 2013) Het ringen van vogels heeft decennialang de vogelwereld aan informatie geholpen over trek, overleving en dispersie. Met de komst van de ultramoderne geolocators van slechts 0,7 gram is het mogelijk om nu ook zangvogels hiermee uit te rusten. Deze staaltjes van vernuft registreren op verschillende momenten tijd en licht. Nadat de vogel is teruggevangen, kan de geolocator worden uitgelezen. Met vertaling van de gegevens kan men op zo'n 50 tot 100 km nauwkeurig de lengte- en breedtegraad bepalen. Zo krijgt men inzicht in de route die de vogel heeft afgelegd. Bennie van den Brink doet verslag over het onderzoek met 50 boerenzwaluwen die verspreid over Nederland werden uitgerust met een tuigje met geolocator met speciale aandacht voor de zwaluwen van het werkgebied van de Vogelbeschermingswacht Noord-Veluwe.

Boerenzwaluw - Jan van der Greef

Hak-al (jaargang 39, nr. 1, 2013) Ook in het Culemborgse werden boerenzwaluwen voorzien van geolocators (zie ook Anser hierboven). Jouke Altenburg, Mark Collier en Theo Boudewijn vertellen over hun wetenswaardigheden toegespitst op de zwaluwen in hun gebied.

De Skor (jaargang 32, nr. 1, 2013) Ze zijn iets kleiner en slanker dan de wilde eend, de mannetjes hebben een vrij egaal verenpak, een aan de achterzijde zwart onderlichaam, een donkere snavel en een opvallende witte spiegel. Met die omschrijving over de hoofdpersoon begint de auteur Cor Smit zijn artikel "Wad- en watervogeltelling op Texel, 1980-2011: de Krakeend". Na een algemene inleiding over voorkomen, voedsel, populatiegrootte en fenologie spitst het verhaal zich toe op de verspreiding van de soort op Texel. Hij sluit af onder het kopje "Trends" waarbij enkele opvallende getalsmatige vergelijkingen de aandacht vragen.